Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 21 жовтня 2008 року № 43 (259)

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД УРОЧИСТО ВІДЗНАЧИВ 66-у РІЧНИЦЮ СТВОРЕННЯ УПА

ПОДВИГ ГЕРОЇВ БЕЗСМЕРТНИЙ

У Києві закладено символічний фундамент музею Слави УПА "Криївка"

14 жовтня, в день Покрови Пресвятої Богородиці та 66-ї річниці створення Української Повстанської Армії, Київська міська організація КУН спільно з УНА-УНСО та іншими національно-демократичними силами заклали символічний фундамент майбутнього музею Слави УПА "Криївка" на території музею Історії України. В акції взяло участь близько 300 патріотів України. Захід проведено як протест діям столичної влади, яка своєю байдужістю підтримує злочину діяльність "російської" церкви.

"Сьогодні ми є свідками подвійних стандартів з боку мерії, коли церкви Київського патріархату намагаються "виставити за двері", натомість потурають незаконному захопленню землі Московським патріархатом. Зокрема, ми протестуємо проти незаконного розміщення каплички МП на території української святині – Десятинної церкви", – зазначив голова КМО КУН Юрій Шепетюк.

Від приміщення музею Історії України учасники акції рушили на Замкову гору до могили Борців за Волю України, де вшанували їхню пам'ять промовами та повстанськими піснями у виконанні кобзаря Тараса Силенка.

ВІННИЧЧИНА

За ініціативи Вінницьких обласних організацій Конгресу Українських Націоналістів, Всеукраїнської Ліги Українських Жінок та сприяння Вінницького обласного громадсько-політичного об'єднання "Український дім" 14 жовтня в обласному центрі урочисто відзначено 66-у річницю від дня створення героїчної УПА. З великою цікавістю і захопленням учасники урочистого зібрання прослухали виступи окремих учасників заходу та оглянули фотовиставку "Армія Нескорених", яку презентувала Вінницька обласна організація товариства"Меморіал".

З вітальним словом до присутніх у залі ветеранів УПА звернулися голова ВОО КУН Віталій Гусар та ректор інституту післядипломної освіти вчителів Степан Дровозюк.

У концертній програмі взяли участь ансамбль пісні і танцю Повітряних сил України "Крила України", переможниця 6-го Всеукраїнського конкурсу мистецтв "Сурми звитяги" Настя Гудзевич та солістка гурту "Просвіта" Ольга Крива, які виконали патріотичні, стрілецькі та повстанські пісні.

На завершення урочистостей присутні виконали Гімн України.

Прес-служба Вінницької ОО КУН

Закінчення на 2-й стор.

Ігор ЛОСЄВ,
доцент НаУКМА

АКТУАЛЬНО

ГОЛОС "ПІЗНЬОГО ІВАНА"?

"Пізнім Іваном" в Україні називають людей, які хронічно спізнюються зі своїми цінними пропозиціями.

Ці стилістичні студії спровоковані заявами лідера Всеукраїнського об'єднання "Свобода" Олега Тягнибока та керівника кримської структури цієї організації Едуарда Леонова про всеукраїнський референдум щодо скасування автономного статусу Криму і перетворення його на Кримську область, як це й було до 1991 року.

Змушений звернути увагу на той факт, що вищезгадані достойники повторюють фатальну помилку багатьох вітчизняних політиків, котра полягає в тому, що люди не вміють відрізняти бажане від дійсного, мрії від реальности, їм чомусь здається, що варто щось проголосити і проголошене одразу втілиться в життя.

Ну а про те, щоб прорахувати наслідки – зовсім не йдеться... Єдина користь від пропозиції Тягнибока–Леонова – це привернення уваги до справжніх проблем адміністративно-територіального устрою України та статусу автономії в Криму.

Єдиним чинником, що робить автономію в Криму природною і логічною – кримськотатарський. Будь-яка інша автономія в Криму є штучною і провокаційною. Автор просто і цілком поширює ці визначення на нинішню Автономну Республіку Крим.

Адже постає питання: який цілісний корінний народ півострова самовизначився в сучасній АРК у складі України? До речі, нещодавно в інтерв'ю російській газеті "Независимое военное обозрение" відомий діяч молодіжного проросійського руху Криму Олексій Добичин визнав кримських татар корінним народом в АРК.

Це справжня сенсація! Крига скресла! Адже альфою і омегою всієї проросійської пропаганди в Криму було абсолютне заперечення корінного статусу кримськотатарського народу. Поки що важко сказати, що може стояти за такими справді тектонічними зрушеннями у свідомості, стратегії і тактиці місцевих (і не лише місцевих) російських діячів.

Відновлення кримської автономії в 1991 році диктувалося двома чинниками: планами верхівки ЦК КПРС у період "параду суверенітетів" протиставити союзним республікам їхні автономії (недаремно ж Горбачов і К° наполягали на тому, щоби новий союзний договір підписали на рівних підставах не лише союзні, а й автономні республіки), а також масовим поверненням на історичну Батьківщину кримських татар.

По-перше, Кримська Автономна Республіка була покликана стати стримуючим фактором для України, засобом тиску на неї з метою недопущення її виходу зі складу СРСР.

По-друге, поставити кримських татар перед фактом, що автономія в Криму вже є, але їм вона не належить.

Внаслідок активних зусиль Кримського обкому КПУ/КПРС, ЦК КПРС, не без співучасти ЦК КПУ така етнічно не визначена територіальна автономія постала. Тодішній офіційний Київ поводився демонстративно пасивно, абсолютно не перешкоджаючи автономізації півострова.

Нині Леонід Кравчук намагається довести, що якби він тоді, в 1991 році, не погодився на автономізацію Кримської області, то Україна взагалі втратила б Крим.

З такими аргументами важко погодитися. Здається, що тоді Кравчук ще думав і діяв як "вірний солдат партії", а точніше – її московського центру. Адже, якби на початку 1991 року київське керівництво рішуче зажадало припинення московських заходів у Криму, погрожуючи виходом УРСР зі складу Радянського Союзу, то на тому б усі кримські проекти закінчилися, бо в Москві добре розуміли вагу України і Криму з його етнічними проблемами.

Однак, висловлюючись у стилі Кравчука, "сталося те, що сталося", Автономна Республіка Крим стала постійним джерелом сепаратизму, міжетнічної напруженості та зовнішнього втручання у справи України.

Кульмінацією сепаратистської вакханалії стало так зване президентство Юрія Мєшкова. Проте воно закінчилося цілковитим крахом, чварами Мєшкова з найближчими соратниками і масовим розчаруванням кримчан.

Закінчення на 3-й стор.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД УРОЧИСТО ВІДЗНАЧИВ 66-у РІЧНИЦЮ СТВОРЕННЯ УПА

* * *

Поблизу села Трибухів, що у Літинському районі, у Чорному лісі, 5 червня 1944 року загинуло 67 молодих повстанців, серед яких було три дівчини. Всі вони були із сотні "Батька" групи "УПА-Південь" Омеляна Грабця. "Батько" загинув через 5 днів, але вже за селом Микулинцями того ж району.

...13 жовтня 2008 року на місці загибелі повстанців зібралися представники політичних партій та громадських організацій Літинщини, районної влади, гості з Вінниці. Поминальний захід відбувся у лісі, де члени оргкомітету та їхні помічники висипали курган і встановили на ньому великий березовий хрест як символ спочилих у Бозі юнаків та дівчат сотні "Батька". Діти Івчанської середньої школи висадили величезний вазон хризантем.

Мітинг-реквієм відкрив голова оргкомітету Валерій Кривий (голова РО НРУ). До оргкомітету також увійшли почесний голова Літинської районної організації НРУ Іван Бурлака, представник КУН Петро Любасюк. Священики УГКЦ Покрови Пресвятої Богородиці м. Вінниці о. Стефан та УПЦ КП о. Василь із Селища Літинського району відправили панахиду за полеглими за волю України повстанцями.

Перед присутніми виступили керівник апарату РДА Михайло Трачук, заступник голови РДА Олександр Масний, письменник і поет Павло Ткачук, сотник Літинської козацької сотні полку імені Якова Гальчевського Іван Діхтяр. Вони висловили сподівання про те, що до 5 червня 2009 року буде краще упорядкована символічна могила, бо, як розповідала очевидиця трагедії Наталка Заводнюк, тоді, в 1944 році, повстанців не дозволили захоронити. Тому їхні тіла були прикопані там, де застала їх смерть, і то через декілька місяців (взимку).

Учні, вчителі, поклали вінок до могили. Присутні вшанували героїв хвилиною мовчання.

Гості з Вінниці (члени КУН і ВЛУЖ) виконали декілька повстанських пісень.

Завершився поминальний захід смакуванням кулешу, так шанованим колись у нашому народові.

Ольга КРИВА,
член Проводу Вінницької ОО КУН

ВОЛИНЬ

У вересні 1942 року провід ОУН (Б) прийняв рішення про організацію мобільних збройних відділів для допомоги

Продовження. Початок на 1-й стор.

місцевим сільським боївкам. Місцем постійної дислокації одного з перших підрозділів було село Вовчак у Гурійському районі (колишній Володимир-Волинський повіт). Це базування називалося "Січ", належало до Північної військової округи "Турів" і підлягало головному командиру УПА– Північ "Климу Савуру" (Дмитро Клячківський). Навесні 1943 року тут дислокувалося п'ять сотень повстанців. Звідси вони ходили на різноманітні операції. На озброєнні мали, крім легкої стрілецької зброї, кулемети, гармати і навіть один трофейний танк.

"Волинська Січ" діяла до кінця 1944 року. З приходом радянських військ влада знищила залишки села, тракторами розорали навіть кладовище.

На цій вистражданій землі 14 жовтня відбувся обласний зліт ветеранів Української Повстанської Армії з нагоди 66-ї річниці її утворення.

В урочистих заходах взяли участь голова облдержадміністрації Ярослав Романюк, представники КУН та молодіжна референтура волинського краю, громадськість.

Розпочалось дійство рухом колони під звуки духового оркестру до пам'ятного знака "Борцям за волю України" та могили полеглих вояків УПА, покладанням квітів і вінків.

Після поминальної панахиди, проведеної священиками УПЦ Київського патріархату, відбувся багатолюдний мітинг. Промовці щиро дякували тим, хто віддав своє життя за волю України, хто дожив до сьогодення. Багатьох ветеранів-повстанців було нагороджено цінними подарунками.

Господарі району підготували чудовий концерт. Лунали неперевершені патріотичні пісні аматорів сцени, молоді, учнів. Неповторне видовище, коли зігнуті від пережитого горя люди на весь голос допомагали співати, на їхніх обличчях сяяли посмішки.

Без сумніву, кожен учасник захопив із собою чималий запас патріотичної енергії. Після завершення концерту присутні смакували за святковими столами павстанським кулешем.

Іван ХОМИЧ,
заступник голови ВОО КУН

КИЇВЩИНА

Мітинг та урочистості з нагоди річниці УПА провели у центрі міста Вишгорода, біля пам'ятника Кобзареві, патріотичні сили району на чолі з представниками місцевого осередка КУН.

Свято розпочалося виконанням Гімну України. Після цього священики УПЦ КП о. Богдан та УГКЦ о. Сергій відправили панахиду за упокій полеглих борців, за свободу й незалежність України.

Виступаючи на святі закликали представників усіх патріотичних сил району гуртуватися навколо ідеї об'єднання політичних партій з метою побудови незалежної й заможної України.

ЛЬВІВЩИНА

Шкільний урок, присвячений Степану Бандері і 66-й річниці створення УПА,

член Проводу ЛОО КУН депутат Львівської обласної ради Андрій Микуш разом із відомим журналістом Ярославом Сватком, автором багатьох книжок з історії ОУН, УПА, про Василя Кука, Степана Бандеру та інших чільних провідників ОУН та УПА, провели у середній школі села Вибранівки Жидачівського району. З великим зацікавленням учні і вчителі прослухали історію створення ОУН, УПА, життєпис Провідника ОУН Степана Бандери.

Гості передали школі бібліотечку книг, серед яких – твори Дмитра Донцова, Миколи Міхновського, Івана Губки, Василя Кука, Ярослава Сватка та інших. Особливо старанним учням Андрій Микуш вручив книги Ярослава Сватка.

* * *

На площі Ринок у Львові близько сотні молодих націоналістів провели флешмоб, приурочений до дня смерті Степана Бандери. Хвилиною мовчання вони вшанували великого Провідника української нації.

ХАРКІВЩИНА

Урочистості з нагоди 66-ї річниці створення УПА проходили в Харкові у Молодіжному парку біля пам'ятного знака українським повстанцям. Сюди прийшли представники КУН, Крайового Братства ОУН-УПА, НРУ, "Нашої України", УНП, окремих громадських організацій.

Захід розпочався з виконання українських повстанських пісень. Після відправи молебення УАКЦ (Ігор Ісаченко), розпочався мітинг. Дійство завершилося покладанням квітів до знака і виконанням Державного Гімну.

За відгуками місцевих ЗМІ, свято пройшло на високому рівні. Його учасники гідно вшанували вікопомний подвиг УПА в ім'я створення Української Соборної Самостійної Держави.

Піднесенний настрій харківських патріотів не змогла зіпсувати жменька антиукраїнців, які прийшли в парк на заклик міської й обласної рад, щоб "дати відсіч нащадкам бандерівців".

Слава Україні! Героям слава!

Богдан ДЯКІВ,
голова ХОО КУН

ХМЕЛЬНИЧЧИНА

Святкування 66-ї річниці створення УПА розпочалося 12 жовтня у Славуті. Силами Хмельницької обласної організації КУН, місцевого товариства підприємців "Край", Подільського полку "Характерного козацтва" цього дня було організовано та проведено Марш УПА зі смолоскипами. До заходу приєдналися також представники ВО "Свобода".

Колона в кількості 150 осіб під барабанний дріб, під музику повстанських пісень урочисто пройшла центральною вулицею Славути. Очолювали цю ходу молоді люди, що несли прикрашені вишитими рушниками портрети Романа Шухевича та Степана Бандери. А серед них – жива легенда тих буремних років, колишній в'язень радянських концтаборів (20 років і 2 місяці в камері смертників) чотовий ОУН-УПА Іван Зеленюк. У ході акції лунали гасла "ОУН-УПА – державне визнання!", "Націоналізм – сила!", "Шухевич – Герой! Бандера – Герой"!

Завершилася акція мітингом біля пам'ятника жертвам голодоморів і політичних репресій.

13 жовтня силами Хмельницької ОО КУН, Подільського полку "Характерного козацтва" Марш УПА проведено у Хмельницькому.

Колона пройшла центральними вулицями міста від Ангела Скорботи до пам'ятника Богдану Хмельницькому, символізуючи тим самим шлях від горя, трагедій до славних перемог!

14 жовтня у день Покрови члени Хмельницької міської організації КУН спільно із представниками Спілки Української Молоді в Україні квітами, святковими листівками та солодощами привітали ветеранів УПА, які мешкають у Хмельницькому.

Прес-служба Хмельницької ОО КУН

ЧЕРНІГІВЩИНА

У день свята біля каменя "Борцям за волю України" чернігівські націоналісти провели урочисті збори та помолилися за всіх тих, хто пролив свою гарячу кров на святий український чорнозем: Червоний та Чорний – це кольори прапора українських націоналістів. Втрата цих бійців не була марною. Наша земля щиро віддячить плодами життєдайності та народить покоління, які збудують велику та могутню Українську Самостійну Соборну Державу.

Наша нація завжди славилась великими воїнами, які прибивали свої щити на брами столиць імперій, руйнували кага-

нати та знищували війська окупантів, і ми по праву повинні відзначати на державному рівні 14 жовтня як День Збройних Сил України.

Прес-служба ЧОО КУН

ВІТАЄМО!

Щиро вітаємо зі славним 55-річчям голову Вінницької обласної організації Конгресу, члена Головного Проводу Віталія ГУСАРА.

Ми знаємо і цінуємо Вас як людину з великим досвідом державницької служби та активною громадянською позицією. Член Конгресу з 1995 року, ось уже впродовж семи років Ви очолюєте обласну організацію КУН. За цей час її ряди чисельно виросли, розбудовано партійні осередки в усіх 36 районах та містах обласного підпорядкування. Організація стала помітним фактором суспільно-політичного життя Вінниччини.

Своєю працелюбністю, почуттям обов'язку, наполегливістю і відданістю українській справі Ви здобули заслужений авторитет і повагу серед громадськості області, партійного активу Конгресу. Віримо, що не зупинитеся на досягнутому.

Сердечно бажаємо Вам міцного здоров'я, незламності духу та натхнення в усьому!

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів,
редакція газети "Нація і держава"

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

УВАГА! ПРОВОКАЦІЯ

Богдан ЗАХАРЯК,
"Нація і держава"

Чергова річниця створення Української Повстанської Армії стала не лише нагодою відзначити цю подію, в черговий раз нагадавши про потребу вшанування захисників рідного краю, а

СПЕКУЛЯЦІЇ "П'ЯТОЇ КОЛОНИ"

Українські націоналісти відмежовуються від псевдопатріотів

й приводом для різних несумлінних політиканів поспекулювати на благородній темі борців за волю. Деякі політичні та навколополітичні антиукраїнські сили вкотре скористалися нагодою зганьбити наше звитяжне минуле. Прикро, але це явище набуває особливого розмаху напередодні виборної кампанії.

Як відомо, українські націоналістичні організації разом з українським народом та представниками українських традиційних християнських церков відзначили свято Покрови та 66-у річницю УПА 14 жовтня цього року. А вже 18 жовтня свій альтернативний захід – Марш пам'яті УПА провела група так званих "контрсистемних ультрарадикалів", простіше кажучи "націоналістів-провокаторів".

В акції взяли участь близько 400 осіб. Заявку на участь подавали київська громадська організація "Патріоти України" та група окремих громадян.

Провокатори рухалися з боку парку імені Т. Шевченка у напрямку Майдану Незалежности, де "за дивним збігом обставин" якраз мітингували комуністи. Біля вулиці Ірининської, недалеко від будівлі СБУ, колона зробила спробу прорватися на Майдан Незалежности. Для попередження можливих інцидентів міліція намагалася їх зупинити. Не реагуючи на застереження працівників міліції, окремі учасники акції вчинили спротив правоохоронцям, застосувавши палиці та сльозогінний газ.

При цьому міліція затримала більше 100 учасників акції, які активно чинили опір, вилучила у затриманих палиці і щити, з якими вони намагалися нападати на правоохоронців. За ці хуліганські дії проти зловмисників порушена кримінальна справа.

Всі ці дії мали провокативний характер: дата проведення, склад учасників (а це молоді хлопці в камуфляжах та солдатських черевиках з напівприкритими обличчями), комуністи на Майдані, обов'язкове для такого випадку зіткнення з правоохоронцями.

Слід зазначити, що напередодні лідери 8 київських міських націоналістичних організацій оприлюднили заяву, в якій, зокрема, застерігали, що намір нікому невідомих людей та організацій, які видають себе за націоналістів, ще раз відзначити маршем у Києві свято Покрови розцінюється як провокація, спрямована проти організованого націоналістичного руху та Української Держави в цілому.

Автори заяви попереджали різноманітних авантюристів та політичних провокаторів, що не дозволять дискредитувати велике національне свято, яке справедливо пов'язується із діяльністю ОУН і УПА, національно-визвольним рухом.

Вони також закликали Президента України, Верховну Раду, Уряд "негайно визнати на державному рівні боротьбу ОУН і УПА, що припинить спекуляції та провокації з цього приводу з боку комуно-соціалістів, російських шовіністів та псевдонаціоналістів".

Від імені Конгресу Українських Націоналістів заяву підписав голова Київської МО КУН Юрій Шепетюк.

А ось як прокоментував цей похід голова Київського крайового Братства ОУН-УПА Орест Васкул:

– Ми категорично проти спекуляцій на темі УПА і жодного відношення до зазначеного заходу ні ОУН, ані Братство ОУН-УПА не має. Все це нагадує ситуацію 65-річної давности, коли проти УПА боролися як комуністи, так і нацисти. Провокаційні "спецзагони" діють і сьогодні, тільки в дещо іншому вигляді, створюючи "картинку" для промосковських ЗМІ. Ніякі вони не націоналісти і не "контрсистемні". Вони цілком вписуються в конкретну "систему", центр якої знаходиться за межами України. Ми обурені такими діями і рішуче відмежовуємось від них!

ПОДІЯ

ПРЕЗЕНТАЦІЯ У НЬЮ-ЙОРКУ

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

У найпрестижнішому готелі Нью-Йорка "Асторія" тамтешній Турецький культурний центр нещодавно вже вчетверте влаштував традиційний вечір дружби.

Як і в попередні роки, у ньому взяли участь багато високопоставлених осіб. Цього разу, окрім турецької діаспори в Сполучених Штатах Америки, серед присутніх були президент Туреччини Абдуллах Гюл, президент Таджикистану Імамалі Рахманов, глави держав Македонії, Словенії, Албанії, Зімбабве, представники дипломатичного корпусу майже 60 країн світу (у тому числі 10 міністрів закордонних справ), провідні бізнесмени, економісти, відомі письменники, журналісти США.

На адресу учасників вечора надійшло також чимало привітань. Зокрема, Білл і Хіларі Клінтони у своєму посланні щиро подякували почесному голові Турецького культурного центру, філософу і мислителю Фетуллаху Гюлену (відомий журнал "Фореджін Полісіе" назвав його у цьому році інтелектуалом №1 у світі) за влаштування позитивних, дружніх і конструктивних діалогів між представниками різних країн, спрямованих на консолідацію, взаєморозуміння, дружбу між народами, поєднання різних культур.

Виступали на вечорі губернатори деяких штатів США, впливові особи, представники общин різних народів. Справжньою родзинкою культурної програми стала презентація праці відомого українського історика, професора Київського національного університету імені Тараса Шевченка Володимира Сергійчука про видатних наших співвітчизників, які зробили вагомий внесок у розвиток світової науки, техніки, освіти, культури, спорту, "Що дала Україна світові" турецькою мовою. Ця книга вітчизняного вченого побачила світ буквально напередодні події за ініціативи Турецького культурного центру в Нью-Йорку та за сприяння й участи члена установчого комітету Міжнародної школи "Меридіан" у Києві Мехмета Гюлєра, представника "Платформи Діалог Євразія" в Україні Гьокхана Деміра і насамперед доцента Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка, працівника організації "Турецьке управління співробітництва і розвитку" Омера Дермендджі, котрий здійснив переклад на турецьку.

Організатори заходу використали цей момент не лише з метою представити видатних українців широкому загалу в Туреччині, де книга буде поширена, а й спонукати присутніх на вечорі гостей з різних країн перекласти "Що дала Україна світові" на мови інших народів світу.

– Звичайно, – каже Володимир Сергійчук, – мені приємно, що книга привернула увагу представників турецької громади Нью-Йорка, котрі вирішили перекласти її для поширення серед своїх співвітчизників. Я також вдячний Президенту України Віктору Ющенку за вступне слово, яке озвучив перед присутніми заступник міністра закордонних справ України Олександр Горін.

На світлині: Володимир СЕРГІЙЧУК (зліва) з гостями вечора – головою Світової Ліги українських політв'язнів Богданом КАЧОРОМ, його дружиною Іванною та членом установчого комітету Міжнародної школи "Меридіан" у Києві Мехметом ГЮЛЄРОМ.

Це було використано тодішнім прем'єром України Марчуком для скасування інституту кримського президентства. Все відбулося спокійно, безболісно, надзвичайно ефективно і дуже ефектно.

Кінець Мєшкова нагадував оперету: покинутий усіма, крім купки істеричних бабусь, пан "президент" виглядав із вікна кримської Верховної Ради, махав прапором автономії і кричав чомусь іспанською: "VIVA REPUBLICA!"

Деякі оглядачі кажуть, що саме в той момент і треба було скасувати автономну республіку в Криму. Але забувають, що такі активні дії може собі дозволити тільки дуже сильна, рішуча, монолітна і абсолютно авторитетна в суспільстві влада.

Такої влади Україна не мала всі 17 років незалежності.

Тим більше сьогодні, коли між її гілками палає громадянська війна, поки що, дякувати Богу, без пострілів. Як пани Тягнибок і Леонов збираються скасувати автономію Криму, якщо більшість кримчан проголосує проти цього?

Тут не допоможуть голоси інших регіонів, а юридичний казус (всі регіони проголосували "за", хоча й це вельми гіпотетично, а сам об'єкт референдуму "проти"?) стане приводом для зовнішнього втручання та інтернаціоналізації конфліктної ситуації.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ГОЛОС "ПІЗНЬОГО ІВАНА"?

Сьогодні більшість етнічних росіян сприймають автономію Криму як своєрідний страховий поліс, що має захистити їх від "підступів" українських націоналістів.

Це абсолютно вигадані загрози, але чимало кримчан у це вірять, бо не Україна формує настрої людей на півострові, давно втративши там свою інформаційну присутність.

Але найголовніше те, що й кримські татари в більшості є супротивниками скасування АРК, незважаючи на те, що від цієї автономії вони часто потерпають, стаючи жертвами дискримінації і несправедливости.

І тут немає парадоксу. Кримські сепаратисти, створюючи автономію, намагалися максимально зашкодити Україні і кримським татарам, але не помітили, що в дечому суттєво допомогли кримськотатарському національному рухові.

Якби на момент повернення депортованих до Криму він мав би статус області, то кримським татарам довелося би витратити 40–50 років на перетворення області на автономію (не обов'язково татарську, а будь-яку).

Нині ж важлива для татар адміністративна форма, державна оболонка вже є, і завдання полягає лише в тому, щоби наповнити її кримськотатарським національним змістом.

Коли російські комуністи створювали радянські республіки і понад те фіксували у всіх радянських конституціях право республік на вільний вихід зі складу СРСР, вони були переконані, що цим правом ніхто ніколи не скористається.

Вони забули (бо погано вчили діалектику!), що форма змістовна, а зміст формалізується. Ще за комуністичних часів один дотепний західний політолог сказав, що радянські республіки мають всі атрибути незалежних держав, що втратили свою незалежність.

Але атрибути, як форма, потребували змісту. І, зрештою, набули його. Отже, кримські сепаратисти зекономили кримськотатарському національному рухові щонайменше 40–50 років історичного часу.

Але як збирається реалізувати свою пропозицію пан Олег Тягнибок, коли дві етнічні громади півострова з трьох проти неї (при тому, що з інших питань позиції кримських татар і росіян різко розбіжні)?

Та й дуже сумнівно, що її підтримають маргіналізовані, через байдужість офіційного Києва (і цілковиту відсутність підтримки з його боку), кримські українці...

Сьогодні безглуздо обговорювати питання: бути чи не бути кримській автономії, вона вже є, і це факт. Є сенс обговорювати питання: якою має бути ця автономія.

На даний момент ідеться про де-факто російську національно-територіальну республіку, що не враховує інтересів українців і кримських татар.

Кілька років тому у колах кримськотатарської інтелігенції побутувала ідея про двопалатну Верховну Раду АРК, де до нижньої палати обирали би так само, як і тепер (і це, як і тепер, гарантувало би місцевим росіянам більшість).

А до верхньої обирали би за етнічними куріями, що сприяло би формуванню трьох фракцій найбільших етнічних громад Криму: росіян, українців і кримських татар.

Причому, кожна фракція кримського сенату мала би право вето на ті рішення нижньої палати, що зачіпають її інтереси (себто інтереси відповідного етносу).

Це справді оздоровило би міжетнічні відносини в Криму.

Але чомусь останнім часом цю ідею згадують дедалі менше... Така двопалатна система унеможливлює етнічну монополію на півострові. А пропаганда абстрактно правильної і колись вчасної пропозиції Олега Тягнибока, за нинішніх реальних обставин в Україні і АРК, може лише завдати державі величезної і непоправної шкоди.

Ігор ЛОСЄВ, доцент НаУКМА
("Українська правда")

ДУМКА ВГОЛОС

"УКРАЇНО, БЕРЕЖИСЯ! ТЕБЕ ЛЮБИТЬ ЮЛЯ!"

Володимир ПОКИДКО,
член Конгресу Українських Націоналістів

Їхав я нещодавно у рейсовому мікроавтобусі з обласного центру, тож довелося стати свідком багатьох цікавих розмов. Люди жваво обговорюють наслідки небувалого лиха, яке спричинила велика вода. Серед іншого довелося чути, що "приїздила Юлька, обіцяла повернути людям гроші за завдані збитки. Але біда – Ющенко не дає цього зробити. Ще й казав, що вже на дітей грошей не будуть давати, пенсіонерам зменшать виплати".

Намагаюся втрутитися: "441 депутат проголосував за поправку до бюджету в сумі 5,8 мільярда гривень, які пропонував саме Президент. Уряд пропонував значно менше. Президент наполіг, щоб гроші одразу надходили в регіони, а Тимошенко хотіла розподіляти кошти з Києва, з резервного фонду Кабміну". Дядько, який справно хрестився біля кожної церкви і каплички, обурено кинув:" Що ти нам голову морочиш! Слабак твій Ющенко! Гітлера або Сталіна нам треба – отоді буде порядок!" Мої слова у відповідь, що не личить християнину закликати на свою землю найбільших людиноненависників XX століття, які знищили мільйони безневинних, потонули в загальному гаморі збуджених, стривожених, схвильованих людей.

Стало сумно і тяжко. Невже це коїться з нами на 17-му році незалежності? В Галичині! Кому вигідно сіяти між цими простими, натрудженими, згорьованими людьми, та ще в час великої біди, таку несусвітню брехню? Та ще й посилюючи підозри, розпорошеність, підігріваючи ворожнечу. Невже історія нас так нічому і не навчила?..

За сотні років діждалися свого Президента. Українця-патріота, глибоко віруючого християнина, фахово підготовленого економіста-фінансиста, чесного і порядного політика. Отруїли його вороги. Вижив, пережив нестерпні муки, одужав. Намагається об'єднати Україну та українців. Бо лише в єдності ми здатні на поступ. Не переймається власним рейтингом чи особистою вигодою, а наполегливо робить те, що на цьому відтинку історичного шляху життєво необхідне Україні. Євросоюз та особливо НАТО – це ті структури, що дають нам шанс остаточно закріпитися у цивілізованому світі, уникнути азійського поневолення московським спрутом. Попри перешкоди, він робить усе для досягнення Євроатлантичної безпекової гарантії державотворчих процесів української України.

Відновлення національної пам'яти через пізнання історичної правди є основним напрямком діяльності Віктора Ющенка на внутрішній арені. Були і є помилки. Але чому його так ненавидить і таврує Москва та її "п'ята колона"? Всі ці табачники, корчинські, погребінські з комуністами та московськими православними заповзялися за будь-яку ціну дискредитувати Ющенка в очах власного народу. Значить, саме він найбільше стоїть на заваді їхнім планам та імперським амбіціям Кремля.

Прикро, що і побратими по коаліції туди ж. Дозована інформація, напівправда, а часом і відверта брехня застосовується очільниками БЮТ повсякчас. А такі, як Портнов, що прагнуть грошовитої посади голови Фонду держмайна, дозволяють собі настільки хамські випади на адресу Президента, що просто по-людськи соромно.

Коли і котрого Президента так "кидав" уряд? А потім крики: "Він порушує Конституцію!".

Хоча Президент неодноразово наголошував, що хоче, аби всі учасники демократичної коаліції чесно і порядно виконували свої обов'язки, без інтриг і самопіару. У бюджеті його не влаштовує занижений прогнозований показник інфляції, недофінансування армії, темпи підготовки до Євро-2012. А також той факт, що чинний уряд , як і попередній Януковича, не показує у повному обсязі рівня надходжень до бюджету.

У кадровій політиці, яку проводить Кабінет міністрів Юлії Тимошенко, Президента не влаштовує тісна співпраця з соціал-демократами Медведчука і комуністами. Соратники адвоката Василя Стуса – Олександр Задорожній (ідейний натхненник політреформи) та Тарас Козак (у роки кучмізму разом з Сергієм Медведчуком тероризував усю Львівщину) уже кілька місяців працюють в уряді "помаранчевої" коаліції. А комуніста Миколу Тимошенка – головою Комітету лісового господарства та сина відомого комуніста Мармозова – Василя – заступником міністра внутрішніх справ України призначено нещодавно. Хіба не є блюзнірством така співпраця державницької сили в ювілейний 75-й рік страшного Голодомору з КПУ – партією-правонаступницею КПРС – катом української нації?..

А ще є загравання перед Москвою у питанні геологічної розвідки та використання газових родовищ Чорноморсько-Азовського шельфу. Спротив та прокачування каспійської нафти нафтогоном "Одеса-Броди" та постачання її на нафтопереробні заводи Галичини.

А це була неправдива інформація про бюджетні перипетії. Юлія Тимошенко та її теперішні найближчі соратники Турчинов, Портнов та Кожем'якін успішно проводили інформаційне зомбування за простою схемою: "Я, Юля, – за народ, він, Ющенко, – проти".

А потім якась незрозуміла відпустка, під час якої, за відеоматеріалами світових інформагентств, Юлію Тимошенко бачили у водах поблизу Сардинії на яхті Нестора Шуфрича, до якої підпливав на своїй яхті Віктор Медведчук. Результати перемовин цих "українолюбів" ми бачимо сьогодні – це єднання БЮТ з регіоналами.

Перервав цю відпустку різкими заявами Президент, який побував у затоплених районах Західної України, де побачив відсутність фінансування відновлювальних робіт та корупційність дій з боку урядових чиновників. І саме чітка позиція Президента з цього приводу на засіданні РНБО спонукала до ефективних дій чиновників усіх рангів по прискоренню робіт у постраждалих від повені регіонах.

Далі – війна на Кавказі. Ющенко чітко й однозначно визначив свою позицію. Його присутність у столиці Грузії разом з польським Президентом та лідерами прибалтійських держав зупинила наступальний порив московського агресора. Вірогідно, що саме це врятувало Тбілісі від окупації.

Звичайно, такі дії українського лідера були вороже сприйняті в Москві. Однак в Україні так і не народилася єдина оцінка грузинських подій. Чітку промосковську позицію зайняли комуністи. Витримавши паузу, це саме зробили партійці Януковича. А от у БЮТ панувала гнітюча мовчанка. Лише Павло Мовчан та Володимир Яворівський повідомили, що пишаються рішучими діями Президента Ющенка та занепокоєні тривалою мовчанкою з приводу російсько-грузинської війни власного лідера Юлії Тимошенко. А може, хтось скаже, що почув чітке висловлювання пані Прем'єра про необхідність вступу України до НАТО?

Чи вона з великим завзяттям і рішучою наполегливістю домагається надання звання Героя України Степанові Бандері напередодні його столітнього ювілею?

Після її зустрічі з Путіним ставлення Москви до Юлії Тимошенко дуже поліпшилося. Вже не загадують про давні кримінальні справи, немає критиканства щодо її політичної діяльності. І за це хазяї з Кремля у відповідь отримують цілком адекватні тій чи іншій ситуації дії Уряду Юлії Тимошенко та її політичної сили. Зокрема, і стосовно Грузії. А підтвердженням цього стали голосування БЮТ спільно з регіоналами і комуністами за однозначно антиконституційні антиукраїнські закони 2 вересня у Верховній Раді. Голосування БЮТ та закон Януковича "Про державну службу", що фактично запроваджує обов'язковість знання російської мови держслужбовцями, закон про Службу безпеки України, обмеження конституційних прав Президента та блокування трибуни ВР у день запланованого звернення Президента Віктора Ющенка до народних депутатів є радше не "українським проривом", а російським.

Розваливши демократичну коаліцію де-факто 2 вересня, перекладаючи вину на інших, Юлія Тимошенко в антизаконний спосіб вдалася до нехтування конституційного Указу Президента про розпуск парламенту за допомогою рейдерських атак судів руками все ще недоторканних депутатів-бютівців.

І саме ця зрадницька діяльність БЮТ палко вітається у Москві. І саме ці дії бютівців призвели до розвалу коаліції. Не підтримавши (не прогрузинську чи пронатівську) стовідсоткову проукраїнську заяву "Нашої України" щодо подій на Кавказі, бютівці почали діяти за наперед спланованим сценарієм. Закони, що голосувалися, були підготовлені соратником Медведчука бютівцем Андрієм Портновим, що прагнув грошовитої посади голови Фонду держмайна, та Олександром Лавриновичем – регіоналом, який був заступником В'ячеслава Чорновола і доклався до розвалу РУХу. А як піднесено та натхненно виглядали в цей час "великі українолюби" – комуністи та такі регіонали, як Кисельов і Колісниченко!

Бютівських патріотів у вишиванках зупинив лише законопроект про відставку міністра оборони та міністра закордонних справ. Подумали, небораки, що чинять зле, і не проголосували.

Натомість такі, як згадувані вже Портнов та Кожем'якін, і більшість інших соратників Юлії Володимирівни, були на сьомому небі. А Валентин Зубов у прямому ефірі радіо "Свобода" так і сказав, що причина розвалу коаліції і союзу БЮТ з регіоналами є у ставленні до грузино-російської війни. У середовищі БЮТ більшість не підтримує позиції Віктора Ющенка та "Нашої України" щодо Грузії та НАТО. За словами Зубова, об'єднання з Партією регіонів є логічним, бо у них спільне бачення історичного минулого України і багато спільного у ставленні до політики Росії на сучасному етапі світового розвитку. І це було сказано щиро, завдяки вміло та професійно поставленим запитанням відомого журналіста Романа Скрипіна. Хоча уже зараз із середовища БЮТ та з уст їхнього лідера лунають запевнення, що голосування з регіоналами – це наведення порядку в державі, а коаліцію розвалив... Президент. Отакої!

За кого в черговий раз мають нас, українців? Адже відомо достеменно, споконвіків: те, що робиться в Україні для утвердження власної самобутності та на користь власному народові, завжди негативно сприймалося в Москві; і навпаки, те, що шкодило інтересам України, завжди підтримувалося імперією. Союз Тимошенко з Януковичем та комуністами схвально сприйняли у білокам'яній. А Ющенка продовжують таврувати північно-східні сусіди. Та й доморощені з'яничарені "патріоти" туди ж.

Сьогодні Тимошенко намагається вчергове ввести в оману виборців та перекласти всі урядові прорахунки на Президента Віктора Ющенка. Пригадайте виборчі гасла БЮТ: скасування призову, перехід на контрактну армію, повернення заощаджень вкладникам Ощадбанку та скасування депутатської недоторканності. Жодна обіцянка так і не виконана. Натомість річний показник інфляції перевищив 20 відсотків. Тому для пані Тимошенко краще підходить гасло не "сказала – зробила", а "сказала – забула".

Все це, а також відсутність Юлії Тимошенко на заходах з відзначення 1020-річчя Хрещення України-Руси, надзвичайно тривожить.

Що це – відверте ігнорування національних інтересів на догоду власним амбіційним планам чи відсутність української сутності та українського духу? І чи може українська нація дозволити очолити свій поступ на шляху до будівництва та утвердження демократичної самостійної соборної української України?!

Пригадується 2005 рік. 22 травня, церква Богородиці Пирогощі у Києві. Президент України Віктор Ющенко бере участь у молебні з нагоди відзначення чергової річниці відспівування Тараса Шевченка на шляху до Канева. У цей час голова уряду Юлія Тимошенко катається на конях з гуманітарним віцепрем'єром Миколою Томенком та іншими урядовцями за Києвом, у Пирогово, в музеї архітектури та побуту.

Ось і різниця між ними у ставленні до українського, ось тут закладено початок непорозумінь.

Його любов до України є способом життя. Так безкорисливо, саможертовно її любили Великий Кобзар, гетьман Мазепа, генерал Шухевич.

Вона любить Україну як ляльку, як іграшку. Так і хочеться застережливо гукнути: "Україно, бережися! Тебе любить Юля!"

Настав час сказати своє слово головному носію влади – українському народові на позачергових виборах. Упевнений: мудрий український народ вже здатен відрізнити правду від брехні, добро від зла, а зерно від полови.

Морган Вільямс – успішний бізнесмен зі Сполучених Штатів Америки, який тривалий час займається питаннями розвитку сільськогосподарського виробництва. Наприкінці 80-х років минулого століття разом зі своїми друзями вирішив попрацювати в аграрному секторі східноєвропейського ринку. І вже 1993 року підприємливі люди відкрили своє представництво у Москві, згодом – у Києві.

У 1995 році Морган Вільямс приїжджає в Україну, де продовжує працювати на розвиток економіки сільського господарства.

Морган Вільямс

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

ГОЛОДОМОР-33: ПАМ'ЯТІ ЗНИЩЕНИХ УКРАЇНЦІВ

СВЯТЕ ХОБІ ДИВНОГО АМЕРИКАНЦЯ

Чим привабила Україна? Насамперед тим, що українські ґрунти схожі на ті, що й у штаті Канзасі, де Морган розпочинав свою діяльність. А ще йому припали до душі красиві ландшафти, відкритість, душевна щедрість українців.

Упродовж 1997–2000 років американський бізнесмен мешкав у Києві. Його компанія інвестувала різні проекти, зокрема, реалізовувала добрива для центральних регіонів України.

На той час сільське господарство переживало важкі часи. Морган Вільямс, як мовиться, зсередини зміг спостерігати негаразди й труднощі аграрного сектору, його протиріччя. Так, впадали у вічі занижені ціни на зерно, залежність нашої держави від кризи в Росії.

Коли наприкінці минулого століття банки пішли з українського ринку, припинила тут свою діяльність і компанія Моргана Вільямса.

Сам же бізнесмен не пориває зв'язків з нашою країною. Нині він – президент бізнесової ради "США-Україна".

А ще сміливо стверджую, що доля українського народу назавжди стала для нього рідною й близькою. Вона настільки вразила Моргана Вільямса, що цій темі він присвятив увесь свій вільний час.

– Усе почалося з того, – розповідає пан Морган, що коли я почав працювати в українському аграрному виробництві, мене, зрозуміло, зацікавила історія галузі, минуле України в цілому.

Саме тоді вперше почув про Голодомор. У мене викликало подив те, що люди, які працювали на землі, виробляли продукти харчування, раптом були позбавлені їх і мільйонами вмирали від голодної смерті.

Вивчаючи питання продовольчих проблем, я розумів, що нестача продуктів можлива через неврожай. Але щоб у житниці Європи люди вмирали від недоїдання!? Таке в голові не вкладалося.

Відтак – напрошується інший висновок: подібне – наслідок цілеспрямованого геноциду української нації. Таке стало можливим тому, що цього дуже хотіли політики (95 відсотків). Решту – "завинила" природа (5 відсотків).

Як один з етапів на шляху до Голодомору Морган Вільямс вбачає насильну колективізацію на початку 30-х років минулого століття.

Якщо, наприклад, американська система аграрного сектору головним виробником сільськогосподарської продукції вважає фермера, то радянська влада незрозуміло чому вирішила знищити господаря, запровадивши колгоспне виробництво. В Америці фермер – позитивна особа, виробник продукції, який працює на добробут країни, в Україні – ворог народу, якого треба зліквідувати як клас.

Тому в пресі, на плакатах тієї доби приватних власників землі зображували в саркастичній, приниженій подобі, пригніченими, а колгоспників – веселими, щасливими, заможними. Тобто все відбувалося з точністю до навпаки. І коли у США фермер отримував з боку держави всіляку підтримку й заохочення, в Україні справжніх господарів за те, що не хотіли садити собі на шию дармоїдів, у прямому розумінні слова ліквідовували. Причому нищили не просто приватного сільгоспвиробника, а його дух, господарську основу держави, що, зрештою, і вилилося у геноцид української нації.

Морган Вільямс всерйоз зайнявся вивченням теми Голодомору. Проте дещо в цьому йому було незрозумілим. Він звик до того, що якщо відбулася у світі якась трагедія, про неї обов'язково повідомляють засоби масової інформації. Однак про голод у 1932–1933 роках чомусь майже не було публікацій. А якщо десь щось і потрапляло на шпальти газет, то подібні інформації заперечувалися в Радянському Союзі.

До речі, згодом, працюючи над документами, Морган Вільямс виявив цікаву особливість: окремі фотоілюстрації про голод 1921–1923, видаються як свідчення про Голодомор 1932–1933 років. Це ще один доказ того, що трагедію свідомо замовчували, приховували її від зовнішнього світу.

Свого часу у Канаді вийшла книга про Голодомор, автори якої зібрали матеріали про страхіття цієї трагедії. Оскільки документи були надані емігрантами, це дало привід недоброзичливцям заявляти, що книжка неукраїнського походження, а значить – упереджена і тенденційна, нічого подібного насправді не було.

До того ж, у ній відсутні будь-які візуальні свідчення.

І тоді Морган Вільямс вирішив ліквідувати прогалину – доповнити документи про геноцид українського народу малюнками і плакатами на цю тему. Його підтримав у прагненні допомогти світу більше дізнатися про трагедію відомий історик, політолог, дослідник Голодомору в Україні Джеймс Мейс.

На тверде переконання пана Моргана, авторами творів мали бути вихідці з України – старі митці, художники-аматори, які самі пережили це страшне лихо, або воно спіткало їхніх рідних і близьких.

І потяглися неспокійні будні Моргана Вільямса. Він багато їздив Україною, шукав художників, які свого часу зверталися до цієї теми, запрошував їх до співпраці. Відверто кажучи, таких виявилося не дуже багато. Ті, хто відтворив на полотні миттєвості загальноукраїнської трагедії, робили це просто для себе, а не для продажу (подібна тематика мало кого цікавила). Тому за кожним таким твором можна простежити долю того чи того митця.

Про це, до речі, вони згодом самі говорили: мовляв, з'явився якийсь дивний американець, який скуповує картини подібної тематики, що залежалися у майстернях.

Цікаво зауважити, що перший твір Морган Вільямс придбав у плакатиста, який відомий як автор багатьох робіт про епоху соціалістичного реалізму.

Крім того, було влаштовано два студентські конкурси в Академії мистецтв про трагедію 1932–1933 років, переможці яких отримали нагороди з рук дружини Президента України Катерини Ющенко.

Зрештою, невтомна праця Моргана Вільямса була щедро винагороджена. Поставлену перед собою мету – акумулювати праці українських митців, зберегти їхні твори про Голодомор для сучасних і прийдешніх поколінь – він успішно реалізував.

Нині колекція картин і плакатів про Українську трагедію тридцятих років налічує понад 400 робіт. Вона – єдина у світі.

Щороку в столичному "Українському домі" влаштовуються виставки цих праць, три останні з яких відкривав Президент України Віктор Ющенко.

Протягом минулого року виставки картин і плакатів про Голодомор проводилися у багатьох містах України. Найближчим часом 60 робіт з колекції демонструватимуться в Українському народному музеї в Чикаго.

Морган Вільямс вважає, що про трагедію української нації мають знати і пам'ятати в усьому світі. Тому найближчим часом має намір у співдружності з відомим історикон, професором Київського національного університету імені Тараса Шевченка Володимиром Сергійчуком видати альбом "Голодомор очима українських художників".

Крім того, на цьому його інтерес до української історії не вичерпується. Уже зараз він виношує задум зібрати подібну колекцію картин і плакатів про ГУЛАГ (до речі, вже є попередня домовленість про влаштування з цієї тематики студентського конкурсу в Академії мистецтв). А це значить, що Моргана Вільямса знову кличуть далекі і близькі дороги, на нього чекають нові цікаві зустрічі з майстрами пензля, створення колекції картин про ще одну трагічну сторінку непростої історії українського народу й ознайомлення з нею широкої аудиторії глядачів.

На світлинах: малюнки з колекції американського благодійника.

ПЕРЕЖИТЕ

ГОЛГОФА ВОЛОДИМИРА АНДРУШКА

Колишній в'язень таборів ГУЛАГу, нині висунутий на звання Героя України, Володимир Андрушко вимушений роками відстоювати в судах чесне ім'я своїх батьків і брата

За плечима майже 80-річного Володимира Андрушка – типова історія свідомого українця, якому судилося жити в умовах імперії. Двічі засуджений "за антирадянську націоналістичну пропаганду та агітацію" на п'ять та десять років. Після виходу "на волю" роками поневірявся у пошуках роботи. Вимушено змінював місця проживання, перебуваючи в полі зору недремного ока КДБ. У Мордовських таборах познайомився з Левком Лук'яненком, у Пермській зоні – з Олексою Тихим і Степаном Хмарою. Належить до когорти останніх політичних в'язнів "великого і могучого" Союзу, яким не тільки пощастило бути реабілітованими, а ще й пізнати, що то таке, коли збувається мрія всього життя: Україна здобула віками омріяну державність. Це мета, заради якої не одне покоління кращих синів української нації заплатило знівеченими долями... Важливо, аби такі особистості, як Володимир Андрушко, особливо на схилі літ, відчували до себе поважне, гідне ставлення з боку всіх владних інституцій держави. Втім, усе по порядку.

Юлія МИРОНЧИК

В. АНДРУШКО та С. БРАЦЮНЬ

МІЖ ВОЛЕЮ І НЕВОЛЕЮ

Володимир (син Василя) Андрушко народився 5 грудня 1929 року у селі Саджавці Надвірнянського району на Івано-Франківщині. Єдиний син у батьківській родині. Батько був ревним патріотом України і не бачив ніякого "світлого майбутнього" після появи радянського чобота у гуцульському краю. Тому під час війни емігрував до Європи, а згодом до США, де і знайшов вічний спочинок. За залізною завісою залишився підліток Володимир з матір'ю Дарією та інші родичі. Непрості життєві університети довелося пройти Володимиру. 1943 року навчався у Коломийській гімназії разом з Дмитром Павличком та Романом Іваничуком, та війна припинила існування закладу. Тож пішов до середньої школи робітничої молоді, а далі – оскільки не вистачало вчителів – учителем молодших класів. Недовго тривав перший педагогічний досвід Володимира Андрушка: його звільнили за небажання вступати до комсомолу. У цей період юнак починає активно співпрацювати з Українською Повстанською Армією, розповсюджувати листівки, газети та іншу друковану продукцію. Аби здобути роботу, таки довелося вступити до комсомолу. Володимира не приваблювала перспектива служби у Радянській Армії, тому вирішив уникнути її, вступивши на українську філологію до Чернівецького університету. Саме у цьому навчальному закладі студент Володимир Андрушко зважився на безпрецедентний на ту пору вчинок: на День Героїв вивісив синьо-жовте знамено на будівлі університету (ще за життя Сталіна). Подія мала неабиякий резонанс. І хоча сміливця не піймали на гарячому, підозри на нього таки впали, отже, невдовзі опинився поза стінами вищого учбового закладу. Після смерти радянського диктатора Андрушкові вдалося вступити до Івано-Франківського педагогічного університету знову ж таки на українську філологію. Закінчивши навчання, потрапив на роботу в Калуський район. Звісно, увесь цей час Володимир не поривав зв'язків з патріотичним підпіллям. Там його вперше заарештували, і хоча під час обшуку не знайшли прямих речових доказів (знайшли трохи записів, дві книги), та цього було досить, аби засудити "винуватця" до п'яти років заслання. У Мордовії доля подарувала йому знайомство з Левком Лук'яненком, яке вилилося у тривале побратимство двох однодумців. Відбув, як мовиться, від дзвінка до дзвінка, повернувся з неволі вже 34-річним. Роботи за фахом знайти не міг. Тому працював, де доведеться (наприклад, на сірчаному комбінаті), хоча права учителювати його ніхто не позбавляв. 1967 року, вже у брежнєвські часи, випадок допоміг Володимирові влаштуватися педагогом у Миколаївську область, але ненадовго. Звільнили, заледве дізнавшись про його політично-дисидентське минуле. У пошуках професійного прихистку побував на Житомирщині, Хмельниччині, Львівщині. Тим часом налагодив зв'язки з Гельсінською спілкою.

Удруге потрапив до рук радянської каральної машини у Києві: Андрушка піймали під час розповсюдження листівок з агітацією за незалежність України. Але то вже був 1981 рік. Тому його не звинуватили в націоналізмі, а спробували накинути "злодійство". Врятувала радіостанція "Свобода", розповівши історію Володимира Андрушка всьому світові. Але присуду не вдалося уникнути: 1982 року отримав 10 років ув'язнення, п'ять з яких – у таборах суворого режиму. Цього разу не добув до кінця строку – прийшла перебудова і 1987 року останніх політичних в'язнів радянської імперії звільнили.

Андрушко повернувся на рідну українську землю. Втім, свого протистояння комуністичні бацилі не припинив. Адже міцно, ой як міцно, засіли колишні комуністи та комсомольці на всіх владних щаблях незалежної України. І ніколи їхній світогляд не матиме нічого спільного із світобаченням таких, як Володимир Андрушко, котрі заради своїх ідеалів пройшли поневіряння і табори ГУЛАГу. Було й таке: 1 травня 1991 року Андрушко (тоді вже був головою Української Республіканської партії на Буковині) з однодумцями зорганізували антикомуністичну контрдемонстрацію. То було ціле дійство: змайстрували домовину з написами "КПРС" та "СРСР" і з ганьбою кинули її до прірви. Після цього випадку Чернівецька прокуратура спробувала відкрити нову кримінальну справу проти Андрушка, але не встигла: невдовзі Україна стала незалежною. Колишнього політв'язня повністю реабілітували. Мали б повернути й конфісковану батьківську оселю і майно, та натомість видали компенсацію. Проте пан Володимир не нарікає: хай буде так, як сталося. Але...

СПРАВА ЧЕСТИ Й ГІДНОСТИ

Здавалося, дожив Володимир Андрушко до здійснення своєї мрії. Україна – вільна, отже, переслідувань більше не буде. Однак знайшлася людина (односельчанин, шофер, старий більшовик, який час від часу складав віршики про Леніна і партію, нині покійний, тому й прізвища не називаємо), котрий чи то з власної волі, чи за чиїмось замовленням розповсюдив наклепницьку статтю про батька, матір, інших родичів Володимира Андрушка. Не бажаючи мовчати та зносити неправду, пан Володимир подав до суду за образу честі й гідності свого батька та інших родичів, сподівався там знайти підтримку. Дарма: суд став на бік наклепника, взявши за свідків двох жінок, які "колись щось від когось чули", та аж ніяк не достовірні факти. На додачу й касаційний суд залишив вирок без змін. Нині – з 28 серпня 2008 року, близько місяця – справа перебуває на розгляді у Генеральній прокуратурі...

Тим часом Володимир Андрушко відступати не збирається. І як доказ своєї правоти (а судове рішення він вважає завідомо неправосудним, що за статтею 375 Кримінального кодексу є кримінальним злочином з боку самих суддів) наводить наступні аргументи. Кожен громадянин України має право повідомити про будь-який кримінальний злочин, і це повідомлення за законом має обов'язково перевірятися прокуратурою. Відмову в подібній перевірці Володимир Андрушко також називає згідно із законом "злочином" (тим часом Івано-Франківська прокуратура вже 9 років відмовляється перевіряти факт суддівського вчинку). Про це неодноразово писали різні газети аж до "Нью-Йоркської національної трибуни". Але віз і нині там.

Своїх суддів і прокурора Володимир Андрушко став демонстративно і публічно називати "кримінальними злочинцями". Розраховував на те, що вони подадуть на нього до суду за образи, і прокуратурі таки доведеться перевірити суть справи, вникнути в неї. Але ображені судді мовчать, на думку Володимира Андрушка, тому, що "не хочуть допустити перегляду справи і добре знають, що він "називає речі своїми іменами".

Колишній дисидент звертає увагу ще на такий юридичний казус. Оскільки він отримав від держави компенсацію за батьківське майно, то юридично це означає, що держава визнає його та його батьків чесними людьми, а не зрадниками батьківщини. І водночас суд приймає ухвалу, якою стає на бік покійного наклепника... Так, уже в омріяній своїй державі, колишній політичний в'язень знову шукає правди, йде проти вітру та бореться з ... комуністичними вітряками, що, як бур'ян, то тут, то там проростають на різних владних щаблях...

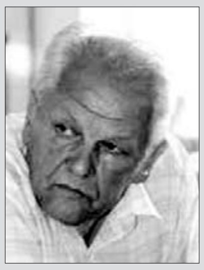
Однак нещодавно Надвірнянська районна адміністрація подала документи на присудження Володимирові Андрушку звання Героя України. Ініціатива знайшла підтримку, зараз документи перебувають у Секретаріаті Президента.

До того ж, цьогоріч пан Володимир вступив до лав Конгресу Українських Націоналістів. Свій вчинок пояснює просто: "Я хочу зустріти смерть у чині українського націоналіста". Займається літературною творчістю. Видав дві книги спогадів "Здобудеш українську державу" та збірку п'єс "Кривавий засів". Готує до друку ще збірку віршів та оповідань "З думою про тебе". Найбільшими ворогами українців вважає зденаціоналізованих, деградованих під впливом совітської пропаганди українців.

Пропонуємо до уваги читачів один з віршів Володимира Андрушка, адже у віршованих рядках відображаються почуття людські.

СТОЇТЬ У СЕРЦІ УКРАЇНИ

Згадаймо днів минулих славу,
Той час кривавий і бурхливий,
Коли творили ми державу,
Коли настав той день щасливий.
Новий псалом співали дзвони,
Раділи люди, сурми грали,
Летіли вісті за кордони,
Що нерабами ми вже стали.
Але з чужої нам країни
Тиран червоний, кровожадний
На гомін волі з України
Направив банду безпощадну.
І впали Крути, Київ в трупах,
Полилась кров в Дніпро-Славуту.
На груди став нам ворог лютий.
Той час страшний нам не забути.
Та йду у вільній вже столиці:
Тут небо синє, наче море.
На ньому – сонця колісниця,
А на землі – цвітуть прапори.
Та раптом – сам собі не вірю:
О доле наша, горем бита!
Стоїть у серці України
Фігура лисого бандита.
Навкруг же люди, різні лиця,
Свої турботи, свої справи.
Чому для них це – лиш дрібниця,
А не ганьба для їх держави?

11–12 жовтня у містечку Городок, що знаходиться неподалік Львова, відбувся сьомий міжрегіональний фестиваль-конкурс "Пісні незабутого краю", присвячений пісенному і поетичному мистецтву Закерзоння – української етнічної території, яка після Другої світової війни відійшла до складу сучасної Польщі. Почесним гостем цього заходу був голова Об'єднання товариств депортованих українців "Закерзоння", активний громадський діяч Володимир СЕРЕДА. Розмову з ним пропонуємо нашим читачам.

ВАЖЛИВО

ПАМ'ЯТАТИ СВОЄ КОРІННЯ

– Пане Володимире, розкажіть, будь ласка, про депортацію українців з Польщі, її часові рамки, особливості проведення!?

– Проводити кордони за етнічною ознакою, якщо і можливо, то вкрай складно. Відтак, на території повоєнної Польщі опинилося близько 800 тис. українців-автохтонів, – жителів Лемківщини, Західної Бойківщини, Галицької частини Надсяння, Холмщини, Південного і Північного Підляшшя, котрі вирізнялись яскравою культурною самобутністю. 9 вересня 1944 року між урядами УРСР і Польським комітетом національного визволення була укладена угода "Про евакуацію українського населення з території Польщі та польських громадян з території УРСР". Наголошу, цю домовленість підписували не суб'єкти міжнародного права, бо Польський еміграційний уряд перебував у Лондоні, а просталінський тільки-но формувався. Цікаво, що лише 16 серпня 1945 року з'являється офіційна угода між СРСР і Польською Республікою про повоєнний кордон, ратифікована вона ще пізніше, в той час як виселення вже реально тривало з жовтня 1944 року. До речі, в документі говорилося не про переселення, а про "добровільну евакуацію" людей. Проте мешканці Закерзоння були добре обізнані з "радянським раєм" (знали про Голод 1932-33 років на Великій Україні та про інші звірства радянської влади), тому у них не виникало особливого бажання покидати рідні домівки. До 1 січня 1945 року, коли передбачалося завершити переселення, вивезли тільки близько 20 тис. українців, що знаменувало повний провал акції. Між іншим, її закінчення протягом 1945 року відтерміновували декілька разів. Фактичними стимулами до переселення стали: створення непосильних умов для життя українців, в тому числі – ліквідація української шкільництва, УГКЦ; жорстокий антиукраїнський терор, зокрема у Надсянні та у Східній Лемківщині, де рівень національної свідомости українців був досить високим. Там діяла організована мережа ОУН, її самооборонні кущові відділи, а згодом і загони УПА. З вересня 1945 року переселення не лише де-факто, а вже й де-юре ставало примусовим і набрало ознак депортації за етнічною ознакою, тобто – етнічної чистки. Всього ж, за офіційними даними, на територію Радянської України з Польщі протягом 1944–1946 років насильно виселено 482 800 українців. Проте на цьому депортація не припинилась. 1948 року Радянський Союз передав Польській землі в районі Перемишля, зокрема – Медику. Звідти примусово переселили кільканадцять тисяч українців. Розселяли депортованих по всіх областях України, спочатку переважно на Півдні та Сході, щоб вони швидше зросійщилились. Умови проживання, враховуючи ще й повоєнний гармидер, були жахливими. Отож чимало переселенців переїжджали звідти на Західну Україну, ближче до своїх отчих місць, плекаючи надію колись туди повернутися. Та в основному депортованих українців поселяли у місцях, що звільнилися завдяки польським переселенцям, котрих теж "евакуювали" (742 453 поляків, 33 105 євреїв, які мали польське громадянство).

Окремо слід згадати про сумнозвісну операцію "Вісла", в ході якої у квітні-липні 1947 року 150 тис. українців Закерзоння з метою остаточного їх розпорошення і асиміляції були переселені на північні та західні терени Польщі. Депортації підлягали і змішані родини. З боку польської влади акція "Вісла" не дістала однозначного засудження, як злочинний акт; Сейм так і не спромігся висловити власну позицію.

Потужна буря етнічних чисток оминула Північне Підляшшя. Оскільки місцеві українці називали себе "тутейшіми", їм довгий час нав'язували, нібито вони є білорусами, що внесло значне сум'яття в їхню самоідентифікацію. Сьогодні ситуація там кардинально змінилася: виростає молоде національно свідоме покоління – у Більську та інших містах діють україномовні навчальні заклади, видається журнал "Між Бугом і Нарвою".

– Пане Володимире, яка основна ціль діяльності товариств, депортованих "Надсяння", "Лемківщини", "Холмщини"..?

– Наші товариства є суспільно-культурними. Основна мета їхньої роботи – це відновлення національної пам'яти, історичної справедливости, збереження для нащадків самобутніх етнічних традицій. Також сприяємо на людському рівні активізації дружніх, рівноправних стосунків між поляками та українцями. У польської стороні є чому повчитися, насамперед у плані відновлення поховань. Там вже давно успішно і плідно працює Інститут національної пам'яти, де скрупульозно розслідуються злочини проти польського народу, останнім часом – включно зі злочинами проти українців на теренах Польщі. Увіковічення пам'яті про своїх героїв для наших сусідів – святе діло.

Операція "Вісла"

– Скільки українських поховань виявлено на території Польщі, і як просувається робота щодо їхнього впорядкування?

– Близько тисячі поховань. Їх можна класифікувати на три групи. По-перше, це занедбані українські цвинтарі, які переважно нікому доглядати, бо обірвався зв'язок поколінь. По-друге, то похоронення українців, убитих протягом 1944–1947 років. Третя група – українські військові поховання часів УНР, УГА, УПА. Базою для процесу увічнення могил наших предків на території Польщі є двосторонна угода, підписана у березні 1994 року урядами Польщі та України. Байдужість, незадовільне фінансування, різнорівнева бюрократія часто перешкоджають впорядкуванню українських захоронень.

У Польщі ще живуть стереотипи про УПА. Причому полякам, зрештою, і багатьом українцям, потрібен час, щоб усвідомити суспільно-політичні мотиви і цілі боротьби УПА. Українські підпільники, як і польські, боролися проти спільного тоталітарного режиму. На Закерзонні вояки УПА протидіяли примусовому виселенню та намагалися зберегти місцеве населення від винищення.

– З 1 січня 2008 року Річ Посполита формально приєдналася до Шенгенської зони. Чи передбачено для депортованих, їхніх нащадків певні пільги при отриманні польської візи?

– Перед українською владою ми неодноразово порушували питання, щоб після вступу Польщі до Шенгенської зони переселенці та їхні нащадки могли відвідувати отчі місця, могили предків без віз. В указах Президента В. Ющенка "Про заходи у зв'язку з 60-ю річницею примусового виселення етнічних українців з території Польщі" (від 23.09. 2005) та "Про заходи 60-х роковин операції "Вісла" (від 5.04.2007) ставилося завдання в ході польсько-українських переговорів досягти домовленостей щодо надання нам багаторазових безкоштовних віз. Однак справа не зрушила з місця. Підкреслю, до польського консульства у Львові ми жодних претензій не маємо, бо воно діє в рамках чинної угоди, крім того, Польща підпорядковується вимогам Брюсселя. Дуже добре, що європейцям, зокрема полякам, не потрібно віз для в'їзду в Україну. Чому українські переселенці для відвідин місць свого народження мусять проходити своєрідне чистилище – отримання візи? Хіба це не принизливо? Це принципове питання, адресоване нашим вищим чиновникам, урядовцям, котрі далекі від таких проблем. І ще, ратифікація угоди про малий прикордонний рух кардинально не змінить нашого становища, адже переселенці розпорошені по всій Україні, а не тільки вздовж кордону з Польщею, як думають собі деякі високопосадовці.

– Який статус мають сьогодні українці, переселені із Закерзоння?

– Депортовані прирівнені до учасників війни, що є трохи абсурдним, бо як я вже зазначив, виселення тривали і після Другої світової війни – аж до 1951 року. Для нас важливо, щоби не було таких різнотлумачень. Історична справедливість вимагає надати депортованим окремий статус, щоб на цій підставі розглянути питання про матеріальне і моральне відшкодування збитків, спричинених переселенням. На жаль, сьогодні українська влада не висловила одностайної думки щодо самого факту переселення українців із Закерзоння. Так, Президент В. Ющенко в своєму указі говорить про "примусове виселення". При Міністерстві юстиції напрацьовано проект закону щодо визнання статусу депортованих. Правда, невідомо, коли цей документ потрапить на розгляд до Верховної Ради.

Проте наше становище не є безнадійним. Владовці західних областей держави розуміють і сприяють нам у міру своїх можливостей. Приміром, Львівська обласна рада нещодавно затвердила "Обласну програму підтримки духовного відродження Лемківщини, Надсяння, Підляшшя та Холмщини на 2008–2012 роки", яка розроблена у тісній співпраці з нами. Це наглядний для інших регіонів України приклад допомоги депортованим.

– Розкажіть про Ваші враження від цьогорічного фестивалю-конкурсу "Пісні незабутого краю", що традиційно проходить у Городку?

– Прекрасні враження. Цей фестиваль є важливим етапом нашої діяльності. Тішить те, що захід прижився: знайшов підтримку і серед городоцької громади, і місцевої влади. Окрема подяка усім його безпосереднім засновникам, ініціаторам. Пам'ятати своє коріння, батьківську хату – святий обов'язок кожного українця. На фестивалі перед нами постає культурне розмаїття Закерзоння, линуть пісні, співані нашими бабусями.

Розмову вів Роман СМІЛКА, студент Львівського національного університету імені Івана Франка

СУМУЄМО

Київська міська організація Конгресу Українських Націоналістів глибоко сумує з приводу смерті активіста партії, патріота України Богдана ХІТЬКА.

Друг Богдан тривалий період працював на державній службі, був учасником ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи.

Від батьків, репресованих сталінським режимом, перейняв глибоку любов до України, брав активну участь у громадсько-політичному житті столиці.

Його сумлінне ставлення до партійних доручень, чесність та порядність, принципова громадянська і націоналістична позиція назавжди залишаться у нашій пам'яті.

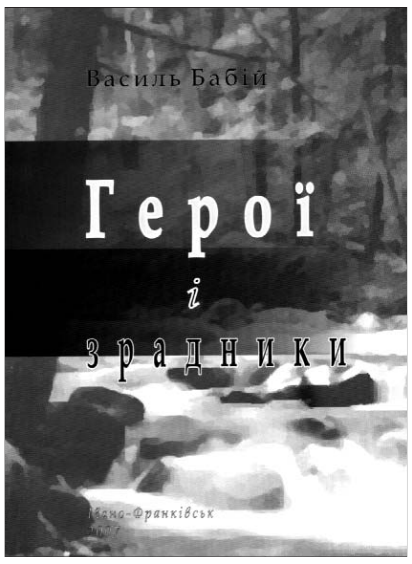
Щиро співчуваємо дружині Тамарі, рідним та близьким покійного.

Київська МО КУН, Святошинська РО КУН, друзі

НОВІ ВИДАННЯ

"ГЕРОЇ І ЗРАДНИКИ"

Іван АНДРУСЯК, "Нація і держава"

"Знайте, що такої героїчної доби взагалі не знає історія людства. В тінь пішли прославлені досі Термопіли... На героїзмі УПА і визвольно-революційного підпілля будуть виховуватися нові українські покоління. Боєць УПА і український революціонер заступить місце мужнього спартанця в історії людства".

Цим епіграфом-цитатою з Романа Шухевича письменник із Богородчан, що на Івано-Франківщині, Василь Бабій відкриває свою нову книжку, присвячену українським повстанцям. У цих словах, хоч що кажіть, більше бажаного, ніж дійсного, – проте навряд чи в притомної людини повернеться язик називати їх спробою видати бажане за дійсне. Бо головне в них – запал і віра. Або ж, як тепер кажуть, харизма – настільки яскрава, що запалює досі.

Чому саме ці слова обрав письменник для "заспіву" своєї книжки, неважко здогадатися вже бодай із її назви – "Герої і зрадники". Така вже наша, як то кажуть, "карма", що справдешній, високий героїзм і щонайпідліша зрада надто – а може, й занадто – часто йдуть "рука об руку", ба, навіть і "пліч-о-пліч". Саме це явище й має на меті художньо дослідити письменник – однак починає таки з правдивого героїзму, себто з есеїстичного тексту про становлення родини Шухевичів, аби відтак "на контрасті" схилити читача до непростих в етичному сенсі роздумів про уроки національно-визвольних змагань.

П'ятірко оповідань чи маленьких повістей, які й становлять основу книжки, – це "запоєм" розказані житейські історії. В інтерпретації Василя Бабія вони містять суттєві ознаки творчих узагальнень, навзагал притаманних саме художньому письму.

Ось, скажімо, оповідання, яке й дало назву книжці, – "Герої і зрадники". Дві паралельних сюжетних лінії, які перетинаються лише у фіналі. Перша: два хлопчики, Олекса й Мирон, разом ходять у школу й у "Пласт", проте коли Олекса вперше стихійно виказує хлоп'ячою витівкою свій протест проти національного гноблення, Мирон крадькома виказує його; відтак вони обидва воюють в УПА – але читачеві вже зрозуміло, хто є хто; нарешті, вони обидва, вже на схилі віку, вважаються ветеранами УПА, однак Мирон публікує в газеті статтю, в якій звинувачує Олексу в співпраці з окупантами... Друга сюжетна лінія: старіючий актор Святослав, син вояка УПА, вийшовши на пенсію, повертається в рідне село і з аматорами-односельцями готує виставу "Оборона Буші", на прем'єру якої запрошує всіх упівців, зокрема й Олексу та Мирона... Фінал: виконавиця головної ролі у виставі Уляна після успішної прем'єри показує Святославу дивом збереженого її бабусею ще з тих часів зошита, де й з'ясовується правда про те, хто герой, а хто зрадник.

Такого ж типу сюжети і в інших оповіданнях. Найбільш вражаюче з них – і художньо найкраще виписане – "Ніч середньовічна", де оповідається про те, що порядна людина залишається порядною, незважаючи ні на які обставини, зокрема й на те, який "табір" вона змушена репрезентувати.

Одне слово, книжка Василя Бабія бачиться цікавою і важливою спробою сучасного осмислення героїчних – і трагічних – подій нашої історії. Подій, які досі болючі. Гадаю, що вона буде дуже й дуже цікавою насамперед читачам старшого покоління.

Жаль тільки, що уривчасно-оповідна манера письма автора часом сприймається за доволі хаотичну, через що фінальні сцени, які за логікою речей мусили би бути виписані найбільш вражаюче, – "змазуються". Таке враження, що автор, оповівши сюжет, невідь-чому зупиняється, не зважуючись зробити ще один украй необхідний художній крок, який перетворює сюжет на символ, дійсність – на метафору, історію – на літературу. Боюся, що спричиняється до цього... поспіх! Тож у висліді хочеться побажати авторові – якого, до речі, відомий критик Євген Баран у передмові небезпідставно порівнює з Адріаном Кащенком – більшої прискіпливості до власного письма. Саме це, гадаю, дозволить його напрочуд цікавим, повчальним, зрештою – важливим сюжетам "заграти" на всю притаманну їм потугу.

Утім, ця заввага – радше для наступних творів Василя Бабія. А щодо книжки "Герої і зрадники", то мені дуже хочеться, щоби вона дійшла до якомога ширшого читацького кола. Бо його сюжети, без сумніву, схиляють читача до напрочуд важливих – і актуальних – розмислів.

P. S.: Що далі, то частіше пишуть і телефонують мені читачі "Нації і держави" з таким запитанням: де саме можна знайти книжки, які я рецензую в газеті? Така сумна наша "постмодерна" реальність, що в дуже багатьох селах і навіть містах української книжки справді не знайти "днем із вогнем" – узагалі жодної, не кажучи вже про літературу, національну як за змістом, так і за духом.

На щастя, з "Героями і зрадниками" Василя Бабія все простіше – з дозволу видавця я можу оприлюднити номер його телефона: 8-050-941-17-77. Тож тих, кого зацікавила ця книжка, прошу звертатися за цим номером.

ДОРОГОЮ ЦІНОЮ

Сергій ВЕРЕСЕНЬ

Нещодавно в Рівному за сприяння Конгресу Українських Націоналістів вийшла художньо-документальна повість Семена Чиснока "Ціна життя".

Свого часу автор сколихнув суспільство резонансною статтею "Упирі" (про діяльність так званих "спецбоївок" каральних радянських органів, які тероризували населення під маскою українських повстанців). Зазначимо, що "Упирі" ввійшли як окремий розділ до нової книги, в якій описується звитяжний, але водночас і страдницький шлях українського народу до незалежності. Твір охоплює період з початку Першої світової війни до сучасності, тобто майже століття. Століття надій і розчарувань, злетів і падінь, втрачених шансів і реалізованих можливостей.

Художній твір побудований на міцному документальному підґрунті, сторінки книги насичені конкретними фактами, переліком дат, прізвищ. Не оминув увагою автор період Української Революції початку століття, страшної трагедії Голодомору, постання Карпатської України, національно-визвольних змагань ОУН-УПА.

Власне, нова праця Семена Чиснока – це історія боротьби українців за власну державність на своїй землі в минулому столітті. Історія без прикрас, історія героїзму і зрад, звитяги і підступу. Після ознайомлення з книгою "Ціна життя" навряд чи хто насмілиться стверджити, що ми отримали державу внаслідок мирного голосування на референдумі, без боротьби і без крові.

Могили, кров, свобода і страждання, мученицька і героїчна смерть багатьох українців, таку ціну заплатила нація за перспективу власного державного життя, – стверджує автор книги. Важко з ним не погодитися.

ВІД АВТОРА

ОДНОКЛАСНИКИ ДЛЯ "ТАВАРІЩА МАЙОРА"

Іван АНДРУСЯК, поет

Чи не бажаєте ви, шановний читачу, надати вичерпну інформацію про себе... російським спецслужбам?

Ні, з головою в автора все гаразд, прошу не турбуватися. Тим не менше, я не певен у тому, що ви вже безіменному "таваріщу майору" такої інформації не подали. Бо майже два мільйони українців це зробили – самі, без жодного примусу, а навпаки – з неабиякою зацікавленістю. Звісно, й гадки при цьому не маючи про те, що саме вони роблять насправді. А вже кількість росіян, які добровільно поповнили базу даних ФСБ щонайповнішими відомостями про себе, добігає до дев'ятнадцяти мільйонів!

...Відколи існують тоталітарні режими, відтоді їхні спецслужби старанно намагаються знати про кожнісінького громадянина геть усе – щоби мати змогу його контролювати. Та навіть усюдисущий КДБ з його розгалуженою мережею "стукачів" просто фізично не міг настарчити мікроскопа на кожного... Проте часи змінюються – високі комп'ютерні технології суттєво полегшують роботу не лише нам, звичайним громадянам, а й "таваріщу майору". Особливо якщо з креативом у нього все гаразд.

Отож, креативні "таваріщі майори" нещодавно й придумали геніально просту річ – як зробити так, щоби не вони збирали інформацію про всіх і про кожного, а люди самі, з власної волі, цілком свідомо, причому з неабиякою охотою розповідали їм усе про себе. Дуже просто – паразитувати на природних людських бажаннях. Адже бажання людей спілкуватися цілком природне, однак у наш божевільний час зреалізувати його не так і просто. Бо скажіть сам (чи сама) собі, шановний читачу, з ким особисто вам найчастіше доводиться спілкуватися, особливо якщо ви – мешканець великого міста? Звісно, з колегами по роботі, яких ви, хоч-не-хоч, бачите як мінімум п'five днів на тиждень. А навіть із близькими родичами – якщо ви, звісно, живете з ними не під одним дахом – є змога бачитися не так і часто. Що вже тоді казати про однокласників чи однокурсників, яких ви не бачили після закінчення школи чи вишу – але ж цікаво, як там вони, чого в житті домоглися...

...Одне слово, якщо ви користувач інтернету, то ви вже зрозуміли до чого я веду. Саме так: популярні російські сайти "Однокласнікі.Ру" і "Вконтакте", через які мільйони не лише росіян, а й громадян практично всіх пострадянських країн мають змогу знайти своїх однокласників чи однокурсників, поспілкуватися з ними і згадати молодість, – насправді створені російськими спецслужбами. Здавалося б, чудова ідея, нібито ж цілком соціальна за своєю природою, – але спецслужбістів, ясна річ, переймало зовсім не це; природні гуманні речі вони просто експлуатували для того, щоби "все про всіх знати". Закладений на цих сайтах принцип полягає в тому, що кожен, хто бажає знайти однокласників, мусить спершу заповнити доволі детальну анкету, в якій, хоч-не-хоч, доводиться подавати цілу низку достовірних даних про себе – якщо ти й справді хочеш когось знайти. А чимало росіян чи українців, розчулених віртуальною зустріччю з друзями дитинства, подають, крім обов'язкових, ще цілу низку інших житейських подробиць: оповідають про свою роботу, вибовкують корпоративні таємниці, подають світлини своєї родини, детально розписують свої статки...

І що ж?

А те, що в один "прекрасний момент" до багатьох росіян, які щедро розписали на "Однокласніках.Ру" свої дачі, квартири й авта, приходить податковий інспектор... І до тих, хто здає квартиру, приходить податковий інспектор... І до тих, хто заборгував кредит, приходить представник кредитора... А вже до тих, хто сумнівається в правильності курсу Путіна-Медвєдєва, приходить працівник ФСБ, видаючи себе за податкового інспектора чи представника кредитора...

Та найголовніше: ні з "Однокласніков.Ру", ні з "Вконтакте" видалити інформацію про себе неможливо! Про це подбали "таваріщі майори"...

...Ви зареєструвалися на одному з цих сайтів, шановний читачу? І тепер, прочитавши цю статтю, картаєте себе? О, ні, не варто! Ви громадянин незалежної держави, наразі зовсім не тоталітарної – можете спокійно собі спілкуватися з однокласниками і з чистою совістю на російські спецслужби... начхати! Ну, бо що вони вам зроблять? І навіщо ви їм? З вас же вони все одно нічого не "видоять"... Ось лише якщо ви володієте державними чи корпоративними таємницями, то краще про це однокласникам не розповідати.

Зате писати на цих сайтах усе, що ви думаєте про Путіна і Медвєдєва, не можна – а треба! Це єдиний шанс, що "таваріщу майору" рано чи пізно урветься терпець – і він сам видалить вашу анкету.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
В.о. головного редактора Микола Сергійчук

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9